

SUPLEMENT
LI 183 desembre 2022

LLUITA
INTERNACIONALISTA

UCRAÏNA

DES DE DINS 2

SOLIDARITAT

**amb els sindicats independents
de miners i ferroviaris
de KRIVÍ RIH i ZAPORÍJIA**

Unitat Internacional dels i de les Treballadores-Quarta Internacional (UIT-QI)

Crònica del segon viatge a Ucraïna

A mitjans de novembre sortíem un altre cop cap a Ucraïna. Aquest segon viatge amb el company Sedat Durel del Partit de la Democràcia Obrera (IDP), la nostra organització germana a Turquia, i l'Esther i en Josep Lluís del Alcázar, de Lluita Internacionalista, tots de la Unitat Internacional dels i de les Treballadores- Quarta Internacional (UIT-QI). Anaven cap el sud-est, cap a Kriví Rih i Zaporíjia. Si en el viatge d'inicis de maig feia poc que les tropes russes havíem hagut d'abandonar les rodalies de la capital, ara s'havia alliberat Kherson. Ens vam trobar un país marcat pels atacs sistemàtics de l'aviació russa contra les infraestructures d'electricitat, la reacció de Putin a la retirada de Kherson. Les condicions de vida eren molt més difícils: talls elèctrics, talls d'aigua, fred amb temperatures que amb prou feines arribaven al 0°C. En aquestes condicions s'entén que els generadors eren els aparells més preuats. Potser el Kremlin esperava que aquestes dures condicions de vida desmoralitzarien la població, però el que vam copsar era més ràbia i rebuig contra l'invasor.

De camí a Ucraïna, vam passar per Varsòvia, on vam poder gaudir d'una llarga conversa amb Zbigniew Marcin Kowalewski, un veterà revolucionari dirigent del sindicat Solidarnosc a principis dels 80, avui gran defensor del poble ucraïnès i que participa de la *Xarxa europea de Solidaritat a Ucraïna*.

Vam entrar a Ucraïna en autobús fins Lviv i després vam continuar en tren nocturn fins a Kíiv. Quina diferència amb el primer viatge al maig, quan l'estació estava fosca i el tren anava quasi buit. Aquest cop, a l'estació de Lviv estava amb molta activitat i el tren anava ple de gom a gom. Semblava que la vida retornava en aquesta zona, allunyada a centenars de kilòmetres de la línia de front, però sotmesa encara als bombardejos.

A Kíiv arribem a primera hora i ens espera Serghi Movchan, dels *Col·lectius Solidaritat*, agrupació antiautoritària. En Serghi, sempre somrient i amable i que ens acompanyarà tota la resta del viatge, ha tingut una tasca essencial, no només per assegurar els desplaçaments interns i allotjament a Ucraïna, sinó molt especialment per assegurar el material que anàvem a entregar als sindicats. Hem racionalitzat costos mirant per disponibilitat i preus quin és el material que necessàriament havíem de comprar a Barcelona, quin podem aconseguir a Kíiv i quin en el mateix lloc de lliurament.

Poca estona després de l'arribada a Kíiv, anem al local del *Col·lectiu Solidaritat*, al centre de la capital, un magatzem amb material de suport als companys d'esquerres que estan al front i també als sindicats que s'ocupen ara de l'ajuda humanitària. Ens trobem a Katarra i Sasha, ell és bielorús i acaba d'arribar del front del Donbas. Tenim una conversa i una entrevista sobre la situació dels militants antiautoritaris en la primera línia. Es reivindiquen anarquistes i no entenen

com l'anarquisme a Catalunya o l'estat espanyol no té una posició més clara en defensa del poble ucraïnès i ens fan arribar un missatge per transmetre.

Sense massa temps, mengem mentre tenim una intensa reunió amb Vladislav Starodubtsev del *Moviment Social*, una organització d'esquerres, amb forts lligams al sindicalisme combatiu, i que es reclama del socialisme. Acaba de fer un congrés al setembre. Una estona després s'incorporen altres dos companys, en Vitali Dudin i Denis Pilash. Parlem de com treballen per construir a la situació actual l'organització. Prioritzen la lluita contra la invasió, però sense cedir terreny a les mesures neoliberals imposades pel govern Zelenski. En el congrés també van debatre les línies programàtiques per a la reconstrucció del país, per no tornar a la Ucraïna dels oligarques i fer una reconstrucció per la gent treballadora. O com resoldre els drets de les minories sense renunciar a la necessitat de potenciar una llengua com l'ucraïnès oprimida durant tants segles. Els temes no s'acaben, però el temps sí, i hem d'anar al tren nocturn que ens portarà Kriví Rih . Segona nit de tren.

A l'arribada a l'estació de Kriví Rih ens ve a recollir Yuri Samoïlov, delegat del sindicat miner independent. La seu del sindicat està a l'edifici de l'empresa minera. Ens esperen dues companyes i dos companys més del sindicat. Ens ofereixen cafè i la conversa s'allarga quasi tres hores. Hi ha molta ràbia cap a l'oligarca propietari de la mina, que ràpidament va marxar cap a Mònaco a l'inici de la invasió i esperen que no torni mai més. També hi ha enfrontament amb Zelenski, però el matisen. Rebutgen les mesures antiobreres del govern, que a més debiliten les accions al front, perquè són els obrers qui defensen Ucraïna. Però hi ha un reconeixement que el govern es manté al capdavant de la lluita contra la invasió. També recullen denúncies de corrupció entre els comandaments militars i complicitat amb les patronals. Els fem l'entrega de la roba tèrmica per a l'hivern i material divers que ens havien demanat. A la sortida, passem per la porta principal de l'empresa, lloc de concentració de les protestes obreres.

Mentre esperem la trobada amb el sindicat ferroviari, passem fins a l'entrada a la mina. Passem per la Casa de cultura dels miners, a l'entrada del Parc dels miners, on són evidents els símbols de l'època estalinista. El Parc té un bar gran al centre que recrea un luxe decadent. Una reflexió inevitable. La burocràcia estalinista havia de fer creure a l'obrer que era el centre de tot, quan en realitat estava oprimat i emmanillat. La burocràcia -com el lladre- no podia presumir com ho feien altres classes dominants dels seus privilegis i poders, al contrari se sabia un cos estrany i odiat en una societat que predicava la igualtat. Raó de més per què Trotski analitzés que seria la mateixa burocràcia en el poder un instrument de restauració del capitalisme en l'afany per establir-se com a classe social burgesa, com va acabar passant.

A la tarda amb els ferroviaris ens rebia Viacheslav Fedorenko, dirigent local del *Sindicat Independent de Ferroviaris*. Ens reiterava les dificultats dels companys que tenien en el front i com no els arribava el material d'hivern. Allà vam entregar els equips de ràdio a més de material tèrmic. Vam recórrer el dipòsit de locomotores de Kriví Rih, denunciaven les poques inversions que havien tingut per la renovació del material ferroviari i com veuen el perill que suposen els plans de privatització. A la vegada el ferrocarril era estratègic pel transport a Ucraïna abans de la guerra i a la invasió s'ha tornat insubstituïble.

A la conversa un element significatiu, l'esforç en parlar l'ucraïnès. Potser Putin esperava que els russòfons a qui suposadament anava a salvar l'esperessin amb flors, però els territoris majoritàriament russòfons on hem portat la nostra ajuda, no tenien el menor dubte d'enfrontar la invasió. I la ràbia dels invasors amb més destrucció justament sobre aquesta zona no fa més que alimentar el rebuig. Nosaltres venim de Catalunya. Potser que la Monarquia i el govern Rajoy esperés que un sector de la població de Catalunya de llengua materna castellana sortís al balcó a aplaudir a la policia i Guardia Civil que l'1 d'octubre atonyinaven a qui volia votar, però no va sortir ningú. Que en un poble s'hi parlin diverses llengües no vol dir que no s'entenguin i s'uneixin davant qui els vol oprimir. Quan ja es feia fosc, en Viacheslav ens portava a veure en un parc, una exposició de material militar pesant rus destruït.

A migdia sortíem amb bus cap a Zaporíjia, passant per Dnipró. Tot zones d'indústria pesant. Zaporíjia, capital de la província que porta el seu nom, estava a només 40 km de la línia del front. Ciutat molt castigada pels constants bombardejos russos. També estava afectada per talls freqüents d'electricitat. Mantenien una petita central hidroelèctrica en el riu Dnipró que oferia un subministrament petit, però la central nuclear, la major d'Europa, està des dels inicis de la invasió sota control rus. Les plantes metal·lúrgiques de la ciutat seguien treballant amb dificultats. L'aire contaminat de les grans indústries era molt present.

Ens van venir a buscar Natasha Savelieva i Sergey Aleksandrovich del sindicat independent de ferroviaris de Zaporíjia. Portaven la llista del menjar que compraríem: 79 lots de farina, sucre, oli, pasta, llaunes de carn, un aliment bàsic que es complementava amb pots de llet concentrada si la família tenia criatures. La compra la vam fer en un distribuïdor per

a majoristes de la mateixa Zaporíjia. Ens havia sorprès la demanda de menjar. En el primer viatge i entrega ens havien insistit que a Ucraïna el problema era la guerra, no la gana. Però aquest cop ens havien demanat menjar perquè hi havia gana. El magatzem però està ben assortit d'aliments i els preus eren econòmics. És a dir, no hi havia ni escassetat de menjar ni preus cars. Quan havíem anat amb combois d'aliments a Bòsnia a la guerra, els aliments eren escassos i molt cars,

per la qual cosa tenia sentit entrar a Bòsnia amb camions amb productes bàsics des de Barcelona o altres indrets. Ara no: les botigues estaven plenes de menjar barat i la gent passava gana. Què havia passat? Que els sous s'havien enfonsat. Els ferroviaris ens explicaven que el maquinista que era qui tenia el sou més alt abans de la guerra (al voltant dels 500 euros) ara en cobrava 200 i 100 les categories que cobraven menys. Sous de misèria i això que els ferrocarrils eren públics, aleshores era responsabilitat directa de la política del govern. I si no eren possibles sous més alts per la guerra, aleshores el Govern hauria d'intervenir el menjar suficient per assegurar que la gent no passés gana.

Una furgoneta ja estava preparada per a portar el menjar a la seu del sindicat, en els tallers annexes a l'estació de trens de Zaporíjia. Allà vam descarregar i no va trigar res a començar a arribar les famílies a recollir el seu lot, signant conforme l'havien rebut i amb clara senyal de transparència del sindicat. Va ser el moment més impactant del viatge per a nosaltres. La gent treballadora que viu més a prop de la línia del front no és la prioritat ni de Zelenski ni dels EUA o els governs europeus. L'entrega va tenir moments molt emotius. I remarcaven la importància que la solidaritat internacional no tingui por a arribar a zones properes al front, que són probablement les més castigades i necessitades.

Ens van ensenyar els tallers de reparació i recuperació de les locomotores. Ens comentaven que cal recuperar locomotores antigues perquè amb els talls d'electricitat sovint han de recórrer a models no elèctrics. També que les de fuel les havien deixat de banda perquè era molt perillós mantenir dipòsits de fuel amb els atacs constants.

Els dies que ens quedaven a Kíiv, ja de retorn i després d'una altra nit de tren, havien de servir per començar a preparar el que pot ser el tercer enviament d'ajuda a l'esquerra sindical ucraïnesa. El balanç del viatge va ser molt positiu i inoblidable, l'entrega del material i els aliments i les llargues converses una font per conèixer millor la valenta defensa del poble ucraïnès. Contra l'agressió imperialista russa, i com el sindicalisme combatiu i l'esquerra política i els sectors antiautoritaris ocupen avui un lloc destacat en la lluita contra l'invasor, sense renunciar d'enfrontar les polítiques del govern Zelenski que es giren contra els i les treballadores, ni la perspectiva d'una Ucraïna més propera a la gent treballadora quan acabi la guerra.

Una rebel·lió oligàrquica al Donbas

(...) El Donbas, adjacent a Rússia, un important centre de la indústria pesant -la regió del carbó i l'acer- és el principal bastió del capital monopolista. Des del punt de vista del grau de concentració del capital, supera amb escreix a d'altres regions. Dos acadèmics de renom que estudien la restauració del capitalisme al Donbas, Vlad Mykhnenko i Adam Swain, han advertit fa molt de temps que les percepcions predominants d'aquesta regió «són, almenys en part, el producte d'una visió colonial Occidentalocentrista...». Ja que, «a través del prisma de la nacionalitat, la ideologia i la geopolítica, aquest país -Ucraïna- es divideix en un 'est', suposadament dominat per una nomenclatura hostil al mercat, influenciada pel llegat de la ideologia antioccidental soviètica i de l'Església Ortodoxa Russa, i un «oest», que suposadament representa la forja de la identitat nacional ucraïnesa i està dominat per forces polítiques reformistes, prooccidentals i antisistema». (...)

La «contra» oligàrquica

El terme la «contra del Donbas» és particularment apropiat per a la rebel·lió oligàrquica al Donbas, ja que recorda singularment el moviment a r m a t contrarevolucionari patrocinat pels EUA a Nicaragua després de l'enderrocament del règim de Somoza. Els barons del *Partit de les Regions* i els magnats industrials van començar a mobilitzar aquesta «contra» ja durant el Maidan, per tal d'impedir l'extensió del moviment cap al Donbas i enfortir l'aparell de repressió de les milícies – els tristament cèlebres «titushki»¹ – enviats a Kíev. Es va llançar una campanya de propaganda amb el suport dels mitjans del règim rus, hegemònics en aquesta regió, sobre el perill provinent dels «nazis, feixistes i banderistes» del Maidan, sobre el qual es van propagar notícies aterridores. El *Partit Comunista d'Ucraïna* (PCU), molt influent al Donbas, va embogir francament la gent amb rèpliques de la retòrica nazi sobre els guetos jueus: el Maidan –«blanc per fora, negre per dins»– seria com els guetos negres de EUA: un planter de paràsits ociosos. (...) «Fins i tot els venedors de pell fosca als mercats de segona mà de Kílv semblen una mica

més civilitzats que els nostres «germans de pell clara» de les regions occidentals del país, que s'han reunit a Maidan. «Blanc» per fora, però «negre» per dins». No hi ha res de sorprenent en aquesta explosió de racisme: el PCU és un partit colonial. (...)

Després de la caiguda del règim de Ianukòvitx, és a dir, després de la pèrdua del poder de l'Estat per l'elit política i econòmica del Donbas, aquesta última va entrar en pànic. El capital monopolista del Donbas va decidir refugiar-se al seu bastió, per tal de preservar el poder almenys allà: imposar l'autonomia, en aquest cas política, de la regió, recolzar-se en l'imperialisme rus i, si calgués, organitzar la secessió amb el suport militar d'aquest darrer. Sabem quin ha estat el rol de Rinat Akhmetov, magnat industrial de Donetsk i l'oligarca més puixant a Ucraïna: «La República popular de Donetsk va ser el seu projecte», reconeixia obertament a *Rousskaya Vesna*, un dels webs dels separatistes. Un dels dirigents de la rebel·lió,

Pavel Goubariev, reconeixia sense inconvenients als mitjans russos quin rol havia jugat el *Partit de les Regions* per tramatar tot de la mà d'Akhmetov: «A totes les ciutats, vam veure aparèixer dirigents de l'anomenada milícia popular voluntària. I el partit del poder, els nostres oligarques orientals (...) van començar a treballar amb els activistes de la milícia. És sabut que dos terços d'aquests activistes van ser pagats per

l'oligarca Akhmetov. Un nombre molt petit de persones es mantenen fidels al nostre ideal, però, ells prenen els diners igualment. Tothom pren els diners!»

La delegació de la UIT-QI del 2n convoi, amb Kowalewski a Varsòvia

A la regió de Lugansk, la rebel·lió va ser inspirada per Alexandr Efremov, braç dret de Ianukòvitx a l'interior del *Partit de les Regions* i home d'interessos tan vasts com foscos. Quan va estar al capdavant de la regió, els anys 1998-2005, va organitzar fallides massives d'empreses i va provocar un profund desgavell econòmic i social. Va ser Valery Bolotov –el seu antic xofer, guardaespalles i supervisor dels «kopanki» (mines de condicions d'extrema precarietat excavades pels pobladors pobres en

pous tancats), el qual va rendir tribut al seu patró–, que va esdevenir un dels líders de la rebel·lió i el «primer ministre de la República popular de Lugansk» als seus començaments. La *contra* i els serveis especials russos, que van passar a l'acció, tenien necessitat d'elements més combatius que els buròcrates del *Partit de les Regions* i del PCU. És per això que, el moviment separatista ràpidament ha caigut en mans de l'extrema dreta nacionalista russa instal·lada des de fa temps al Donbas. Aquests han estat recolzats per sectors de l'extrema dreta arribada en gran nombre des de Rússia. (...)

Extractes de l'article publicat a Monde diplomatique– Edycja polska, n° 12 (106), desembre 2014, <http://monde-diplomatique.pl/LMD106/>.

Zbigniew Marcin Kowalewski, redactor en cap adjunt de l'edició polonesa de *Le Monde diplomatique*. Militant trotskista del SU, va viure a Cuba tot just acabada la revolució, milità a l'Argentina, va participar activament de les lluites amb les que neix el sindicat polac *Solidarnosc*, i exiliat a França, avui torna a viure a Varsovia on ens dona suport al nostre convoi i a la defensa d'un tercer, a la Xarxa Europea de Solidaritat amb Ucraïna.

Notes

¹ *Titushki*, formacions il·legals de personal militar, policial, esportistes o elements criminals, organitzades pel govern per atacar i dispersar manifestacions de l'oposició, organitzar provocacions, atacar periodistes i líders opositors. Durant el Maidan van ser àmpliament utilitzats pel governant «*Partit de les Regions*» i la policia. (NE)

Centrals sindicals ucraïneses

La central sindical més gran i més antiga és l'**FPU, Federació de Sindicats d'Ucraïna**, que formava part del sistema sota el règim soviètic. Tenia molts privilegis i també enormes propietats amb hospitals, complexos de vacances... Te afiliats en totes les branques i totes les empreses, des de les grans industrials a l'escola més petita.

Mai va organitzar cap lluita, sinó que era un sindicat tècnic, de serveis. Els anomenen sindicats «*plàtans*», per grocs.

Amb el col·lapse de la URSS i la independència, la burocràcia va veure perillar privilegis i propietats, i va haver de convocar algunes mobilitzacions i tractar

de passar a ser part del nou sistema. De la mateixa manera, es van adaptar a la nova patronal i aviat compartien interessos, com en el cas de les mines de carbó del Donbass. De fet, es parla d'una gran afinitat entre el secretari general, membre del *Partit de les Regions* de Ianukòvitx, i el major oligarca ucraïnès.

Però si això és la cúpula, la base te sindicats molt combatius com el de la construcció.

Entre finals del 1980' i inicis del 1990' hi va haver fortes vagues dels miners i més tard dels ferroviaris, precipitant la seva sortida de la FPU, i la seva unió en una nova central sindical, la **Confederació de Sindicats Independents d'Ucraïna (KVPU)**.

És més petita que l'FPU, però s'ha estès a moltes branques i és més independent.

El seu secretari general és diputat i tampoc escapa als rumors de corrupció.

Als que vam portar ajuda són de l a KVPU.

Kriví Rih

La ciutat va ser fundada al segle XVII pels cosacs zaporogues.

El creixement industrial de la zona va començar a la dècada de 1880.

A 80 Km al sud d'aquí va néixer Trotski, a Bobry nec.

Durant la Revolució Russa, la ciutat i el seu hinterland varen ser el nucli de la insurgència anarquista de Nestor Makhno.

Durant la Segona Guerra Mundial, Kriví Rih va ser gairebé destruïda totalment per l'Exèrcit stalinista.

Zelenski es nascut aquí. Tots els presents el coneixen de petit.

Amb 4 mines de ferro, tot gira al voltant d'elles, amb la indústria de l'acer més important de l'est d'Europa. ArcelorMittal, és el centre de la metal·lúrgia de la regió minera del ferro de Krivbas.

L'exportació de minerals es equiparable, sinó superior a la de l'agricultura, i surt essencialment d'aquí, ja que les mines del Donbass són de carbó.

Sindicat Independent miner

«... els oligarques han marxat, millor que no tornin»

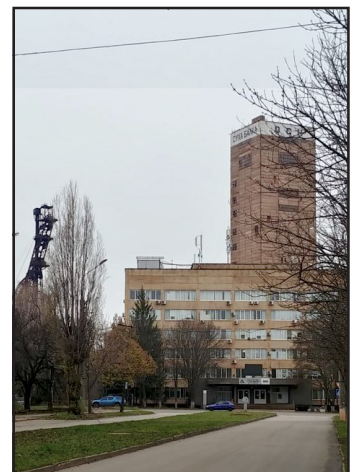
Al Sindicat miner lliurem la roba tèrmica que ens havien demanat. Ens rep en Yuri - amb qui, només fa tres setmanes, vam compartir la trobada de solidaritat internacional amb les companyes de SutNotimex, una empresa mexicana en els seus 1000 dies de vaga- junt amb Viktor, Vuva, i d'altres membres del Sindicat Independent Miner que es va formar fa 30 anys en oposició al vell i burocràtic. Tots ells parlen en rus, excepte Viktor que ho fa en ucraïnès.

Ens expliquen que són uns 6.000 treballadors en les 4 mines, avui privatitzades a mans d'oligarques ucraïnesos. Els treballs es fan en condicions perilloses per la mala ventilació, perquè són a 1.500m de profunditat.

Tenen 750 afiliats. Hi ha uns 1000 miners en el front, dels quals 140 afiliats, i ja compten 42 morts, dels quals els dos darrers feia dos dies. També recorden que hi ha altres 500 treballadors d'ArcerMittal del seu sindicat.

Expliquen que el govern no està garantint la roba d'hivern per tothom, que per això la demanen, només per la primera línia de front, i no per la 2a i la 3a, però que el fred és igual per a tots. A això se li suma la

Mina i torre de l'ascensor per baixar-hi

corrupció: no hi ha uniformes d'hivern als magatzems militars, però pots trobar-ne a les botigues.

Ens expliquen amb orgull els 48 dies al pou que van passar uns 500 miners durant la vaga de 2012 per millores a les condicions laborals, quan encara les mines eren públiques. Van guanyar, i l'administració va haver de cedir, però a continuació els va denunciar per vaga il·legal. Al judici, van tornar a guanyar al govern.

Ara diuen que els sous estan caient menjats per inflació. A més estan amb el 50% de la capacitat de producció i d'ArcerMittal al 20%. Però el que és més greu laboralment son les recents lleis antiobreres de Zelenski, que permeten, per exemple, acomiadar sense negociació prèvia amb el sindicat. «El que van ser els «Chicago boys» aconsellant el neoliberalisme de Pinochet, avui sembla que estiguin en el govern de Zelenski», diu Yuri.

Amb aquest decret tampoc queda clar si seguiran pagant el sou base als miners que estan al front -que segueixen sent de l'empresa-, uns 300-400 euros. Els complements d'estar al front de 150• i el de entrar en combat d'altres 150, els paga l'exercit.

Això també preocupa als miners al front:

òbviament allà no poden tenir sindicat, però estan connectats regularment.

I queda un gran interrogant, si tornen ferits o amb estres posttraumàtic, on treballaran? Al pou no podran baixar... és el mateix problema amb els accidents a la mina... caldria obligar a l'empresa a crear nous llocs de treball.

A més, diu Viktor, «mentre els oligarques estan a Mònaco, a les grans empreses com la nostra, hi ha una oficina d'allistament, i ens hem trobat que activistes crítics, han estat mobilitzats, per pressió dels propietaris».

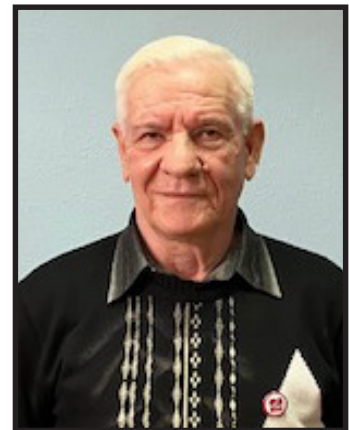
I rebufen quan a sobre hi ha qui creu que per ser sindicalista russoparlant, no ets el primer a defensar Ucraïna. Tots els presents tenen fills i d'altres familiars al front i parlar d'ells els emociona fins humitejar-los els ulls. Emotivament, una companya ens va abraçar plorant.

I, deia Vuva, «hem de seguir lluitant contra les lleis propatronals de Zelenski, perquè si abans ens donaven una ampolla d'aigua cada 7h, ara te'n donen 1 per 12 o 14h. També et paguen les 7h efectives al pou, però no les altres 3 de canviarte, baixar..., comenta Yuri.

I Viktor completa «ara no estem fent vagues, però si denúncies continues, i tenim pendents un munt de judicis contra nosaltres.»

I és que, diuen, han de lluitar

- Contra els oligarques van marxar: millor que no tornin
- Contra les lleis antiobreres del govern
- Contra els russos

Yuri Samoilov

Hola,

El meu nom es Yuri Samoilov, sóc el líder dels sindicats independents de Kriví Rih, a Ucraïna.

Vull donar les gràcies a la UIT-QI pel suport que doneu als treballadors ucraïnesos: miners i metal·lúrgics que protegeixen la seva llibertat de l'imperialisme.

Gràcies

Ferroviaris de Kriví Rih

La lluita de classes en temps de guerra:

«*Volen que els russos matin els dirigents obrers*»

Lliurem al Sindicat Independent de Ferroviaris, ràdios i roba tèrmica -com ens havien demanat-, en el local que el sindicat te a la caserna de Kriví Rih i que, ens expliquen, va ser producte d'una llarga lluita.

Viacheslav Fedorenko ens acompanya a recórrer les cotxeres, amb la infermera que revisa els maquinistes abans de fer la seva ruta, la sala «neta» on es defineixen itineraris i torns i l'exposició de locomotores. Assenyala que han patit atacs russos a estacions elèctriques que abasteixen aquí la línia i manté una llarga conversa amb Sedat Durel -el company de l'IDP de la nostra delegació de la UIT-QI- de la que ens fa un resum. S'esforça a parlar-nos en ucraïnès, però sovint torna al rus que segurament és la seva llengua materna.

Viacheslav és maquinista des de fa 20 anys i des del 2014 va estar organitzant al sindicat independent del sector ferroviari a la ciutat.

El ferrocarril ucraïnès és la major empresa pública d'Europa, amb 200.000 treballadors/es. És molt important a la ciutat perquè és molt industrial i transporten el producte majoritàriament amb tren. «*A més del ferro, l'acer i algunes matèries primeres, fins i tot portem urani, amb el risc radioactiu que comporta*», diu Viacheslav. I reafirma la importància del ferrocarril i dels maquinistes, perquè segons l'estàndard de l'antiga URSS, tramvies, metro, trens de passatgers o càrrega, tancs, vagons militars, etc., són equivalents al ferrocarril, de manera que el maquinista pot operar tot tipus de transport.

Explica que les condicions laborals són molt dolentes i l'altre sindicat tradicional -que anomena sindicat «*plàtan*», en lloc de groc- no fa res. Per exemple, treballen amb locomotores molt antigues, les més noves tenen 40-30 anys, però n'hi ha de 60. Durant l'estiu, la temperatura interior pot superar els 50 graus. Per això calia organitzar-se com a sindicat independent.

Valora molt l'ajuda que els portem, especialment les ràdios, que va comprometre's a enviar als companys que tenen al front i, deia, «*salvaran la vida de molts treballadors*». Es sentia molt orgullós dels èxits dels ucraïnesos.

Però també estava molt enfadat amb el govern i deia: «*Entenc que el nostre govern és pobre i no podria gastar prou diners en defensa abans de l'atac rus. Però ens podrien haver preparat. Si el govern ho hagués plantejat, podríem haver fet les coses a temps i els russos no haurien arribat fins aquí, i tot això hauria acabat abans*».

A la pregunta de si l'empresa empeny als activistes obrers a unir-se a l'exèrcit, per a desfer-se d'ells, com havien explicat els miners, respon amb un sí rotund. «*Volen que els russos matin els dirigents obrers*». Era una política fins i tot abans de la guerra. Durant les grans «*vagues*» -malgrat li diuen així, no és estrictament vaga ja que la tenen prohibida, és treball a reglament amb els retards conseqüents- del 2018 (amb el 70% dels maquinistes i ajudants en «*vaga*»), el sindicat burocràtic i

l'empresa van enviar una llista d'activistes als oficials per tal que fossin mobilitzats o retinguts com a soldats. No obstant això, és un orgull per a Viacheslav. «*Els no, nosaltres defensem el nostre país*», diu.

La prioritat número u del sindicat és, per descomptat, la guerra. Però també, com ens deien els miners, que, «*quan els treballadors del front tornin ferits o discapacitats, hem de preparar-los una solució*», diu.

Amb el compromís de seguir ajudant als i a les treballadores ucraïneses i tornar un tercer cop, ens acomiadem tancada la nit. No hi ha llum. Fosc absolut al carrer, trencada només per les llumetes dels cigarrets dels milicians que xerraven a la porta de l'hotel.

La guerra arreu

Kriví Rih

Viacheslav, ens va portar, en un llarguíssim viatge -Kriví Rih té 120Km de llarg, és la ciutat més llarga d'Europa-, a veure on reuneixen els vehicles militars russos calcinats i destruïts a la zona: tancs, antiaeris, canons, blindats BMR... amb la tenebrosa Z, abonyegada i mig esborrada.

Kiiv

Els estralls però que vam veure directament, van ser a Kiiv, de nit, en un bloc de pisos separat d'una central elèctrica, només pel riu Dnipró, probable objectiu del míssil.

Aquella fosca nit va sonar l'alarma de raids aeris i un missatge als mòbils ens va alertar. Al matí tres cops més, mentre la gent seguia en les seves coses, convivint amb una guerra que pocs quilòmetres més enllà havia fet estralls.

A Zaporíjia, no seria igual. Estant a l'estació, per marxar en un tren que podia venir fins amb sis hores de retard pels talls de llum, una sirena la va fer evacuar per anar a un gèlid refugi. Una estona més tard, vam tornar: el tren només va sortir amb dues hores de retard.

Zaporíjia: refugi de l'estació

També a Zaporíjia, mentre estàvem descarregant menjar a la caserna del ferrocarril, una defensa antiaèria interceptava un míssil sobre nosaltres. Aplaudiments dels ferroviaris. Ens donaven en agraïment a l'ajuda, un tros de ferralla d'un altre que h a v i a caigut a la via a prop d'allà.

Zaporíjia: fragment de míssil

donaven en agraïment a l'ajuda, un tros de ferralla d'un altre que h a v i a caigut a la via a prop d'allà.

I, només vam poder veure les enormes torres de la central hidroelèctrica des de lluny, perquè un cartell ens barrava el pas.

En rus i en ucraïnès:
«Stop.Mines»

Zaporíjia

Ciutat industrial i capital de l'óblast. Tenia quasi 800.000 habitants abans de la guerra. Està a la vora del Dniprò, a 445 km al sud-est de Kiiv.

És la regió dels cosacs -»homes lliures», *kozak*, en ucraïnès- zaporoges, que en les revoltes camperoles del segle XVII, es van fer guerrers per trencar els vincles de serfs i constituïren un estat propi, l'*Hetmanat cosac*, que a 1654 ocupava l'actual Ucraïna. Es considera la 1a independència d'Ucraïna.

Va durar mentre interessava tenir-los com a tap d'invasions turques i tàrtares, però polacs i russos els van anar limitant espai i drets.

El fort d'Alexandrovsk, fundat el 1770 a les ribes del Dniprò, formava part de la línia de fortificació de la vall del riu i a l'illa de Khòrtitsia, inclosa en els límits de la ciutat, es trobava el campament militar dels cosacs zaporoges, *la Sitx de Zaporíjia*. Catalina II la Gran els va prohibir definitivament. Avui només queda un reduït nucli a Rússia.

La ciutat es va anomenar Aleksandrovsk fins el 1921 quan va ser rebatejada com a Zaporíjia, que significa «*darrera de les cascades*», en referència als salts d'aigua del Dniprò, a prop de l'illa Khòrtitsia.

Situada a mig camí entre les mines d'hulla del Donbass i el jaciment de ferro de Kriví Rih, Zaporíjia va esdevenir al segle XX un centre industrial de

primera magnitud, estimulat per la construcció, a les cascades que li donen nom, de la central hidràulica *DnieproGuES*, que va entrar en funcionament el 1932.

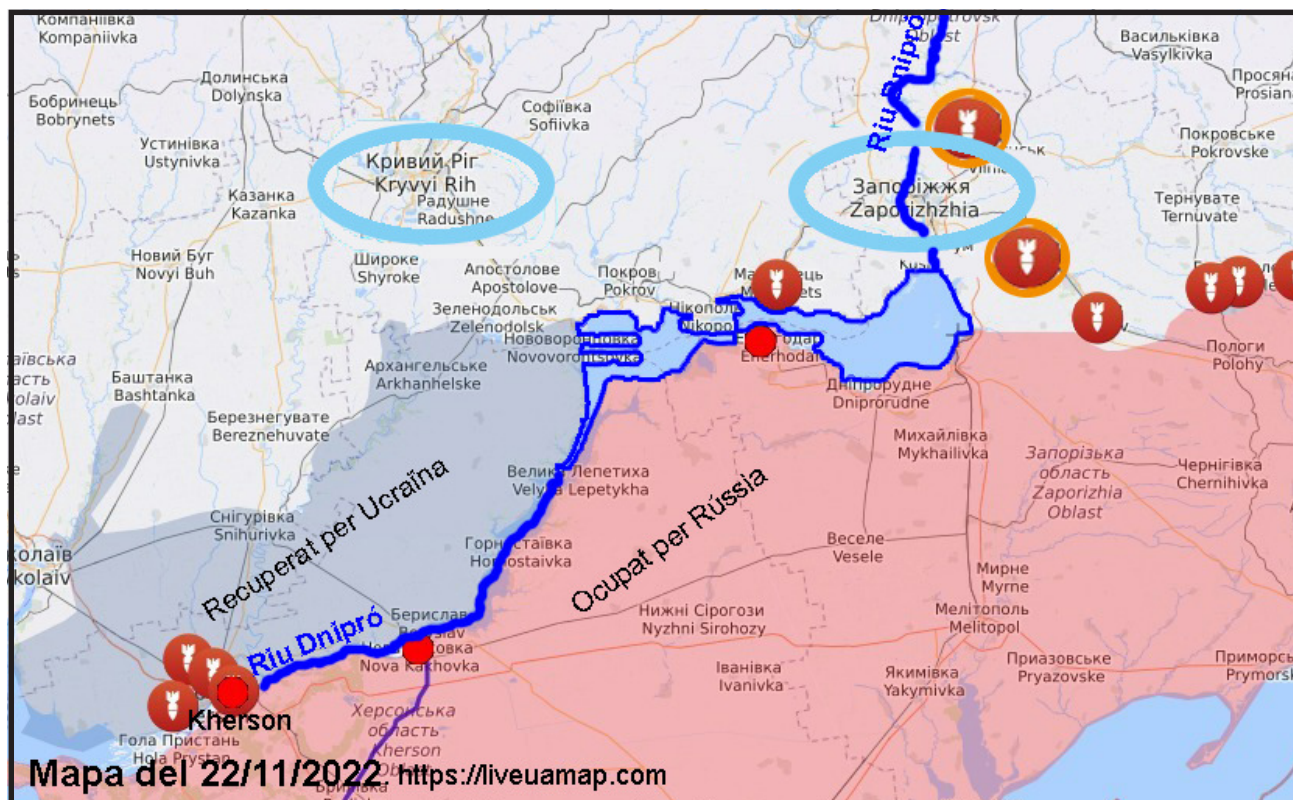
Trotsky, el 1926 fora del poder, havia impulsat la idea dins del Politburó governant, i l'havia defensat davant del Komsomol, el moviment de la joventut.

Ocupada pels alemanys de 1941 a 1943, la ciutat va patir bona part de la guerra.

Zaporíjia creix al voltant de la indústria que queda tancada en el centre, cosa que deixa l'aire bastant irrespirable.

A 40km del front, la vida és especialment dura.

«Gràcies per no haver tingut por de venir fins aquí»

Al Sindicat Independent de Ferroviaris de Zaporíjia, el lliurament va ser molt diferent. Anava a la caixa de resistència perquè s'està començant a passar gana. La proposta venia de Aleksandr Skiba, del *Sindicat Lliure de les i els Treballadors del Ferrocarril de Ucraïna*, a Kíiv i membre del *Moviment Social*, amb qui s'havia contactat en el primer comboi.

Els sous han caigut a menys de la meitat: la categoria superior, la de maquinista, ha passat de 500 a 200 euros. Les categories inferiors, com la de la Natasha, cap de l'aprovisionament de les locomotores no elèctriques, està en 100 euros - aquests sous canvien segons la regió, sent molt millors els de Kíiv o Karkiv-. Així, l'ajuda alimentària, aniria a 79 treballadors i treballadores, és a dir, a 79 famílies.

Arribàvem a Zaporíjia després de 6 hores de viatge en bus des de Kríiv Rih, de nit. No hi havia ni llum

ni calefacció. Unes hores després n'hi hauria.

Al matí ens recollien Sergey Aleksandrovich Pavlov, secretari general, Natasha Savelieva Alexeivna, secretària d'organització, i el seu fill de tres anys, Akim, que va mirar d'ajudar portant paquets amunt i avall tota l'estona.

Amb ells vam anar a uns enormes magatzems majoristes a on des de la farina, oli, sucre, carn enllanada: tot es comprava de 79 en 79. Però el tresor més preuat, la llet en pols infantil, va ser en funció de les criatures a cada casa. Era admirable la cura i transparència amb que avançàvem pel magatzem, llista en ma, carregant els enormes carros... fins arribar als 1000 euros que portàvem de pressupost. Tot havia estat calculat amb precisió. I oh! un considerable descompte, ens fa tornar a entrar, per gastar-ho en pasta!! Una furgoneta ens esperava a la porta, i a les cotxeres del ferrocarril, més treballadors per descarregar.

Sergey Aleksandrovich Pavlov

Dirigent del Sindicat Independent de ferroviaris d'Ucraïna a Zaporíjia i maquinista.

Vull donar una altra vegada les gràcies per l'ajuda humanitària que heu portat aquí per als treballadors que realment la necessiten, perquè els seus salaris han baixat més de la meitat.

Aquests paquets de menjar seran per a ells, entre els membres del nostre sindicat de ferroviaris.

Gràcies per no haver tingut por de venir fins aquí per donar ajuda a aquests i aquestes treballadores.

Serà bo si ho podeu fer moltes vegades més. Com ho serà que seguïu defensant Ucraïna i, en particular al nostre sindicat en aquests durs moments per a tots nosaltres.

Gràcies

Recorrem amb la Natasha les cotxeres: tallers de manteniment i reparació, amb fresadores, elevadors, torns... ; les enormes naus que enllacen amb les vies, on uns milicians no ens deixen fer fotos per ser punt estratègic; i les sales de treball de la Natasha i les d'altres dones que porten la composició del greixat dels trens.

I sempre la guerra i la proximitat del front: la Natasha ens explica com, abans, les locomotores no elèctriques eren poques i anaven amb fuel. Però ara, amb els bombardejos russos a les estacions elèctriques que alimenten el ferrocarril, han hagut de moure més de les antigues, i que amb la proximitat del front, no poden alimentar amb fuel, sinó només amb carbó. Ho vam constatar a l'arribar a Lviv des de Kíiv: a 200 metres de l'estació ens vam quedar aturats per un tall de llum i va haver de remolcar-nos una locomotora no electrificada.

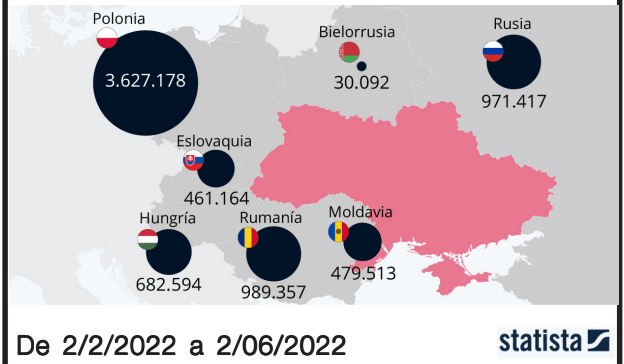
Al tomar al petit espai sindical, ja hi havia treballadors i treballadores recollint ordenadament el menjar, signant en un full de 79 rengleres, conforme ho recollien. La transparència seguia sent la tònica.

Mentre estàvem allà, sobre els nostres caps, es va interceptar el míssil rus que es comenta en el requadre, amb els corresponents aplaudiments, i ens van donar el tros de míssil trobat a les vies. Cap possibilitat d'oblidar que, a 40 quilòmetres del front, s'està molt a l'abast de l'artilleria russa.

Quan vam gravar els petits vídeos de la Natasha i en Sergey, i el Sergey dels Comitès de Solidaritat -que ens ha acompanyat en tot moment- el traduïa, vam comprendre la profunditat de la seva emoció quan ens agraià «no haver tingut por de venir fins aquí».

Refugiades, que tornen a casa, malgrat sigui a primera línia

6,8 milions de refugiades

L'èxode de dones i nens ucraïnesos va ser esgarrifós. I segueix avui: l'autobús que porta de Lviv a Varsòvia, en va ple, i a la frontera polonesa, el lloc humanitari per rebre'ls continua obert.

Però el que fem servir per entrar a Ucraïna, el de sentit invers, també. Dones i nens que tornen a casa. I és que un nombre considerable, sense haver trobat possibilitats de supervivència als països de la Unió Europea, o/i perquè els corcava l'angoixa i l'enyorança dels seus, han tornat a una terra que, encara que destrossada, continua sent la seva.

Natasha és un exemple viu ja que la seva tornada a casa l'ha portat, ni més ni menys, que a Zaporíja.

Natasha Savelieva Alexeivna: emigració i retorn

Va emigrar amb els seus dos fills a Itàlia, a l'inici de la guerra, però al cap de dos mesos va decidir tornar a Zaporíjia. És la responsable de l'aprovisionament de les locomotores no electrificades del ferrocarril. També és la secretaria d'organització del Sindicat Independent de Ferrovianis a Zaporíjia.

Vam tornar perquè aquí estava el meu marit, el pare dels meus fills. Era impossible per a nosaltres viure sense ell.

En segon lloc està la salut: és molt dur visitar el metge a Itàlia. El meu fill va estar malalt i la meva filla també i no aconseguíem una cita mèdica. Va ser molt dur per a nosaltres.

En tercer lloc, estava el problema econòmic, molt important per a nosaltres.

També va ser molt dur per a mi l'aspecte psicològic: cada matí, en aixecar-me, mirava les notícies al telèfon i pregava perquè no bombardegessin Zaporíjia.

Tornar a Zaporíjia, sí que és dur, perquè és dur viure aquí. Però estem tots junts. La meva família ho està: els fills amb el seu pare i jo amb el meu marit.

I així, passi el que passi, tot anirà bé.

La ultradreta

Extractem algunes parts de la conversa gravada per Sedat amb Sergey, de Col·lectius Solidaritat, qui ha fet possible aquest viatge

Sedat Durel.- Què diríeu sobre la situació del partit d'extrema dreta a Ucraïna?

Sergey Movtxan.- Ara mateix no hi ha gairebé cap partit d'extrema dreta al Parlament. Només tenim un diputat que és del partit nacionalista, *Svoboda*¹, escollit no a la llista del partit al Parlament sinó com a representant d'alguna ciutat. Al Parlament es van presentar en coalició el *Partit de la Llibertat -Svoboda-*, el *Cos Nacional*² —ala política del moviment Azov—, el *Sector Dret*³ i algun altre partit i van aconseguir un 2,15% dels vots, sense obtenir diputats ja que no arribaven al 5%. Van fracassar estrepitosament a les eleccions parlamentàries generals. Però tenen 3 alcaldes, regidors i presència a parlaments regionals.

Havien tingut millors resultats abans del Maidan— i encara abans, ministres—, com a partit. Eren el *Partit d'Ucraïna*, després rebatejat com *Svoboda* o *Partit de la Llibertat*, no tan radicals com *Cos Nacional*.(...)

SD.- Per què creus que van tenir aquest retrocés?

SM.- Una de les raons per les quals no van poder obtenir millors resultats en la política dominant va ser perquè, en molts eslògans, atemorien a la gent i guardaven semblances amb el que havíem tingut abans—el control rus—, tot i que volien aparèixer com a liberals i populistes.(...)

I així és com Poroixenko, un home de negocis clàssic, empresari productor de dolços, va esdevenir president després del Maidan. I, molt ràpidament, en uns cins anys, es va convertir en el principal nacionalista i patriota ucraïnès, amb slogans com la fe i el llenguatge de l'exèrcit. Aleshores, per què hauria de votar-se *Svoboda* si es podia votar per Poroixenko? I aquesta és una de les raons principals per a mi que expliquen el motiu pel qual cauen tant a les eleccions. (...) Però no hem de subestimar-los pels seus resultats parlamentaris. (...)

SD.- Perquè ho dius?

SM.- Després de 2014 l'Estat es va desequilibrar, sent fins i tot més feble que abans. Durant el primer any després de Maidan, es van amagar. No volien tenir cap confrontació amb l'activisme polític i, el principal activista polític era l'extrema dreta, així que literalment ho podien fer tot. Feien tant de policia, com llençaven pedres a la policia, com si res. Van assolir el monopoli de la violència al carrer, van controlar-lo. Abans l'antifeixisme era més petit i més feble, però després de Maidan, els antifeixistes van desaparèixer del carrer. Pertany a l'extrema dreta. I crec que això és per culpa del ministre de l'Interior, Arsén Avàkov, que controlava la policia amb bones relacions amb els principals grups d'extrema dreta com el *Cos Nacional* (...); de

vegades els promovia i els defensava. (...) L'extrema dreta era la principal força al carrer i d'allà podien fer pressió política, controlar ajuntaments o fer protestes molt violentes prop del Parlament, com (...) sobre la reintegració del Donbass o si s'intentava implementar els acords de Minsk, (...). Eren una amenaça no només per a l'esquerra o les feministes, sinó també per a tota l'oposició, en primer lloc, per a l'oposició russa.

SD.- Sent l'extrema dreta poderosa a ciutats obreres, han atacat alguna lluita obrera?

SM.- Fins el que se, no. (...) Son partits de frontera, sempre intenten jugar a que si els socialistes llancen consignes com «Ucraïna sense amos ni criats», esllògans molt d'esquerres, els fan seus. Crec que ho aprenen de Le Pen.(...)

SD.- Quina influència tenen en ciutats industrialitzades, obreres?

SM.- A Khàrkiv són molt forts. És una ciutat molt pro-russa, de parla russa. I abans hi havia moltes organitzacions pro-russes, amb les que sempre estaven lluitant. O si parlem de regions industrials, van intentar organitzar el sindicat a ArcelorMittal (...) amb pocs resultats.

SD.- Al Govern de Zelinski i el seu partit hi ha qui els descriu com d'extrema dreta. Què penses?

SM.- No sé per què algú podria pensar en ells com un partit d'extrema dreta. No tenen ideologia, ni tan sols són un partit real, són els seus amics, col·legues, empresaris, gent que es fotografia. (...). Empresaris que van comprar el lloc al partit, al Parlament, (...). Tenen moltes fraccions, grups, ... que recolzen idees diferents i oposades. Aquests grups podrien estar controlats per diferents oligarques. (...) Són molt patriòtics. Tenen allà tots els patriòtics (...)

SD.- Com veus el futur de l'extrema dreta segons els diferents escenaris d'invasió russa?

SM.- És molt difícil fer cap predicció. (...) Però a mi em sembla que si Ucraïna guanya aquesta guerra, o si tenim una negociació molt, molt bona, que es pogués sentir com una gran victòria, serà la victòria de Zelenski, i serà el proper president. Però perdrà aquest suport perquè tindrem problemes econòmics i socials molt grans i no els resoldrà. (...) Així que sí, serà l'heroi, serà el líder, però durant un període de temps petit i curt. I, per descomptat, hi haurà una gran lluita política, però de manera democràtica. Perquè tothom encara tindrà present que pertany d'alguna manera a aquesta victòria. (...) L'extrema dreta es promocionarà a sí mateixa. Diran que és la seva victòria. Però tenen molts més competidors que a 2014 (...) perquè avui els principals herois són l'exèrcit ucraïnès amb treballadors voluntaris i d'altres mobilitzats, herois LGBT, d'esquerres, liberals, anarquistes, feministes (...). Hi haurà molts competidors en aquest patí de patriotisme.

SD.- I si guanya Rússia, s'enfortirà?

SM.- Si Ucraïna perd o si hi ha una mala negociació, si la societat ucraïnesa se sent abandonada, traïda per Zelenski, crec que hi haurà revengisme. I l'extrema dreta l'encapçalarà (.), podent fins i tot iniciar una guerra civil

o protestes no pacífiques. (...) Podria liderar aquest procés d'extrema dreta, amb Azov i els seus batallons de voluntaris. (...) I prendre el poder, molt més poderosa en un país destruït, ple d'idees revengistes. Si Ucraïna guanya, crec que no tindran tantes oportunitats o, almenys, tindran molts competidors.

SD.- Abans has dit que hi ha dones lluitant.

SM.- Sí, clar. Crec que son al voltant del 20% de l'exèrcit ucraïnès, però la majoria no estan a primera línia (...) Una de les nostres lluitadores dirigirà una unitat de topografia aèria. Altres son operadores de drons, una altra ha perdut tres dits (...). I no són excepcions (...)

SD.- Vols dir alguna cosa més per tancar?

SM.- Sí, crec que és molt important. Estic en contra de la narrativa popular promoguda per la propaganda russa de que l'extrema dreta controla el Govern d'Ucraïna, que estem vivint en un estat feixista i que gairebé tots els ucraïnesos ho som. No és cert. Algunes idees nacionalistes s'han fet més populars en els últims anys, però això ha estat gràcies a Rússia, a Putin. (...) I els nacionalistes diuen: «t'ho vam dir fa 30 anys que Rússia envairia i ha envaït.» Me'n recordo. I fa 70 anys Bandera, que va dir que el rus era el principal enemic? Així que tenia raó. I així, Bandera es va convertir d'un l'heroi local a Ucraïna occidental a un heroi nacional acceptat. La gent en la seva majoria no sap qui és, quines són les seves idees, però pensen en ell com l'heroi de la resistència ucraïnesa.

Però també m'oposo a la narrativa dels liberals ucraïnesos que diuen que no hi ha cap extrema dreta a Ucraïna, ni feixistes, que l'únic feixista és Putin. Podria estar d'acord que Rússia avui és un estat autoritari, gairebé feixista. Però això no vol dir que no existeixi feixisme a Ucraïna. És clar que els tenim, molts d'ells a l'exèrcit. (...) Sí, és cert, i és un gran problema per a nosaltres. Però tractem-ho sense soldats russos. No estan ajudant. Si voleu conèixer la realitat, l'escala real de l'extrema dreta a Ucraïna, pregunteu-nos, pregunteu als ucraïnesos, pregunteu a l'esquerra ucraïnesa. Sabem l'envergadura d'aquest problema. Coneixem els números, coneixem grups, persones, què feien abans i on són ara. Ho sabem. Estem aquí. Pregunta'ns. Serà millor per a tothom.

SD.- Moltes gràcies. El teu informe aclareix molt.

Joventut: al front o en treballs solidaris

Conversem amb la Katarra, una voluntària al front en els primers temps, amb el Sasha, bielorús que es defineix anarquista i amb el Sergey. La Katarra i el Sergey son membres del Col·lectiu Solidaritat.

UIT-QI.- En el moment de l'ofensiva russa, es van formar diversos comitès de defensa amb anarquistes, encara es mantenen o s'han unit a l'exèrcit regular?

Sergey: Aquestes unitats de defensa territorial independents van ser impotents davant l'atac rus, ja que les seves necessitats van augmentar dràsticament sense poder satisfer-les. Alhora, augmentaven les necessitats de l'exèrcit regular al front. Molts dels meus amics es van unir a l'exèrcit regular i van signar contractes perquè, com mantenien les famílies? Al principi, vam plantar cara amb els nostres propis mitjans, però a mesura que el procés es va fer més llarg, no podíem atendre les necessitats. Aquí tens l'oportunitat d'inscriure't a l'exèrcit regular i signar un contracte, amb un salari mensual d'un 30.000 hryvnias (780 euros, 2.200•si combats a primera línia) i tenir seguretat social. Molts dels meus amics van signar el contracte per això.

UIT-QI.- És possible fer política a l'exèrcit?

Sergey: No és fàcil fer política durant la guerra, especialment al front. Les persones hi van per protegir les seves llars i famílies, i la guerra s'enporta molt de temps, sense deixar espai a la política. Tot i això, especialment els anarquistes, expressen lliurement les seves opinions al front, però amb coses simples, com per exemple, que els generals puguin ser elegits per la seva tropa. Però, insisteixo, que la situació al front és tan difícil que generalment no queda temps més que per a la supervivència i la lluita.

UIT-QI.- Fan els generals política o poden arribar a fer-la o assessoren Zelensky?

Sergey: L'estat ucraïnès és un estat molt feble. Fins i tot la policia té poders molt limitats. De fet, aquest és un dels factors que permeten un ric teixit social als carrers. Així mateix, no hi ha hagut una intervenció seriosa dels generals a l'escena política, fins ara. No sabem què passarà en el futur, però en aquest moment els generals només estan ocupats amb la guerra. Van començar a sorgir generals cada cop més populars, però tampoc tenen temps per dedicar-se a la política. Estan lluitant i no tenen cap participació política.

UIT-CI.- Sasha, et podem conèixer una mica?

Sasha: Ara sóc a Kíev per poc temps per temes burocràtics, però estic en el front més dur, a Luhanks. Vaig assistir primer a Sabasa i després al campament de voluntaris de l'exèrcit ucraïnès, amb els meus amics, tots combatents bielorussos, per actuar com a operadors de drons.

UIT-QI.- Hi ha alguna ideologia amb què t'identifiques?

Sasha: Som anarquistes, encara que no tots.

UIT-QI.- Hi ha la idea a occident, que els que lluiten a Ucraïna són d'ultradreta. Què opines?

Sasha: Separar la ideologia de les persones a la guerra no és fàcil. La gent s'uneix a la lluita per protegir la llar i la terra. Saben què passarà si perden. Per tant, no és fàcil distingir. Per descomptat que hi ha nacionalistes al front, però al meu sector, també hi ha dues unitats antiautoritàries.

Katarra.- Jo estic dirigint la campanya per als meus amics anarquistes al front. Sasha només

Message from Kata
We are existing. There is a few
collectives of anarchist, both volunteer
and fighters. We all need your
solidarity, because the solidarity
will save this world!

Li vam demanar a Kata que fes una crida als seus germans d'arreu. Això va escriure:

"Missatge de Kata:

Nosaltres existim. Aquí hi ha alguns col·lectius d'anarquistes. Som voluntaris i combatents. Som joves. Solidaritat!, perquè la solidaritat salvarà aquest món."

ha parlat de dues unitats, però, pel que se, tenim amics a molts altres fronts. Fem campanyes d'ajuda per a ells. Per això: només hi ha dues unitats a Luhansk.

Sergey: És el que et vaig explicar abans: primer tots eren al Front de Resistència, i es feien anomenar la Veu Anarquista del Front. Van estar plegats, però ara estan dispersos en diferents fronts.

UIT-QI.- Qui està participant en aquestes unitats?

Sergei.- Fanàtics del futbol a qui agrada lluitar contra feixistes, antifeixistes i grups més petits.

UIT-QI.- Com és la situació al front?

Sasha: Tenim molts problemes. En primer lloc, lluitar és una feina dura: és difícil passar del matí a la nit amb el perill de la mort.

La moral es pot veure afectada. Sovint no hi ha temps per escoltar sense lluitar. Són les parts difícils de la feina. D'altra banda, però, veure la gran solidaritat organitzada d'orient a occident del país, és una nova esperança. Tot i totes les nostres diferències, estem aquí amb el mateix propòsit. Aquesta és una esperança completament nova. Com a anarquista, espero amb ànsies aquesta unió.

UIT-QI.- I tu en particular?

Sasha: Vam venir de Bielorrússia com a operadors de drons. No estem cara a cara amb l'enemic, tret que s'hi

acosti, ens mantenim a una distància segura. El perill en què vivim són els atacs amb míssils al campament.

Cadascú ho viu en forma diferent; per això, diuen, l'exèrcit és una estructura jeràrquica. Però jo vull triar el meu general, i que aquesta elecció s'assumeixi a la nostra unitat, i així ho diem.

Per mi, la situació és aquesta, però els que estan cara a cara amb l'enemic la tenen molt més difícil. Lluiten durant 8-12 hores al dia, quan es canvia la unitat. No importa quant han descansat. Com a operador de drons, treballem durant 3 dies, de l'alba al capvespre, i estem lliures 3 dies més. Tot i aquestes dificultats, la moral està molt alta.

Una cosa més. S'acosta l'hivern, ja fa molt de fred, però portem el que cadascú pot. El govern no té pressupost per comprar l'equip necessari. Per això, tot el nostre equip és donat.

Kíiv. Als magatzems dels Col·lectiu Solidaritat.
D'esq a dreta: Sedat, Sasha, Katarra, Sergey, Esther i Josep Lluís.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

✉ LUCHAINT@TELEFONICA.NET
📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)
🐦 [@LUCHAINT](https://twitter.com/LUCHAINT)
📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la Lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra Lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

